

Reisverslag van Nikki

Waar moet ik beginnen...

Vrij spontaan besloot ik, Nikki 26 jaar oud, dat ik (met mijn Geneeskunde achtergrond) meer van de wereld wou zien dan het (Ziekenhuis)leven dat wij hier in Nederland gewend zijn. Zelf ben ik geneeskundestudent aan het EMC in Rotterdam. Ze stappen hier met elektrische steps van poli naar poli, moet niet veel gekker worden toch? Daarbij had ik continu het overheersende interne gevoel dat ik meer kon en wou doen dan dat ik op dit moment in Nederland deed. Halsoverkop maakte ik dan ook de beslissing te vertrekken richting Senegal. Ik hoor je denken, hoe kom je op Senegal? Ja begrijpelijk... niet de 1e keus van de geneeskundigen onder ons als je het om je heen zal vragen.

Nou dat zit zo, mijn familie is al een hele tijd geleden in aanraking gekomen met stichting Petite Cobi, dit omdat mijn opa heel lang werkzaam en wonende is geweest in Senegal. Ik heb hem helaas nooit mogen ontmoeten, maar wat ik van zijn vrouw (mijn oma) en mijn moeder altijd over opa heb vernomen, is dat hij zijn hart verloren was aan Senegal, je kan wel begrijpen dat dit mij enorm nieuwsgierig had gemaakt. Mijn oma en moeder hebben dus ook altijd op deze manier een connectie gehad met Senegal en wouden (ook omdat ze wisten dat dat opa's grootste droom zou zijn) iets terug doen voor daar, en zo begon het contact met Cobi!

Dit maakte ook dat ik de telefoon heb opgepakt en Cobi heb gebeld. Volgens mij vroeg ik het geeneens maar zei ik gewoon "Hi Cobi, ik ga naar Senegal, kan ik wat voor jullie stichting betekenen?"

Lang is er niet nagedacht, al gauw hadden we een bijeen zitting en waren de plannen duidelijk en snel gesmeed.

Met een 6tal koffers gevuld met de nodige medicatie, wasbare luiers, veel gedoneerde kinderkleding, m'n apparatuur en een flinke dosis aan vaccinaties ingespoten te hebben gekregen stapte ik op het vliegtuig richting Dakar. We lieten er geen gras over groeien. Op dag 2 had Cobi al gezorgd dat ik mijn eerste patiënten bezoek had in het Hopital Albert Royer ZH in Dakar. Ik ging langs bij kleine Mo (Mouhamed). Mo lag op een zaal met 4 andere kinderen dus we hadden ook wat speelgoed en kleding meegebracht voor hen. Ik heb Mo onderzocht en ervoor gezorgd dat zijn medicatie werd aangepast waarna Mo na een paar dagen goed genoeg was en terug kon naar zijn familie in Tivaouane. Perfect, want daar zou ik de 5 weken daarop verblijven en zo kon ik hem dus goed in de gaten houden en monitoren.

De volgende dag was het zover, ik zou vertrekken meer het binnenland in, naar Tivaouane, Cobi had geregeld dat ik de komende weken kon verblijven bij een Senegalees gezin. Onderweg had ik nog een bezoekje aan een ander kindje dat onder de stichting valt, Ndeye Amy. Vanuit Nederland had ik op vraag van de stichting een looprekje meegenomen voor haar, zij moet namelijk oefenen met lopen, überhaupt met kunnen opstaan. Op aanvraag van artsen en fysio in NL heb ik filmpjes gemaakt hoe het met haar gaat qua looppatroon/klimactie en algehele bewegelijkheid. Ik werd zo ontzettend warm ontvangen door de hele familie. In mijn beste Frans (en inmiddels een ieniemienie beetje Wolof) gecommuniceerd met de moeder van Ndeye Amy. Met mijn vertaalapp heb ik duidelijk gemaakt welke oefeningen van belang zijn om dagelijks te doen en heb ik het gebruik van het looprekje uitgelegd. Ik zou hier over een paar weekjes weer terug naartoe komen om te zien hoe Ndeye Amy het deed en of meer actie qua eventuele beeldvorming nodig zou zijn.

Met buikpijn vertrok ik, ik kon haar eigenlijk niet meer loslaten, nog nooit zo snel non-verbaal een band gehad met iemand. Echter stond er een afspraak om mijn nieuwe familie van de aankomende maand te ontmoeten. Ik reed door richting Tivaouane waar Fanta (mijn nieuwe mama) mij op stond te wachten. Wederom een enorm warm welkom, hoe kan het ook anders met 2 nieuwe zusjes en 3 broers voor de komende weken.

Vanuit hier zou ik de komende weken om de dag gaan werken in 2 posten; Poste de Sante de Pambal (opgezet door de overheid) en Case de Sante de Terokh (opgezet door stichting Petite Cobi). Poste Terokh is nog/ weer in ontwikkeling. Er was genoemd dat er een geneeskundestudent uit Nederland aanwezig zou zijn op de dinsdag en donderdag en zo ging het balletje rollen. Het hele dorp stond in de rij voor een consult. Bij deze Poste wogen en beoordeelden we vooral de kleine kindjes op groei en voedingstoestand, ook deelde we de wasbare luiers uit en bespraken we de nodige leefstijladviezen. Samen met contacten (waaronder Henriette) vanuit Stichting Petite Cobi zorgde we dat deze poste nieuw leven werd ingeblazen. Ik moet je eerlijk zeggen, ik dacht ik doe dat wel even, 50 mensen per dag., maar daar ging mijn artsenhart toch iets te langzaam voor... Bij elk consult moest ik met een vertaalapp werken aangezien mijn Wolof, en hun Frans, helaas niet op 1 lijn zaten. Perfectionist dat ik ben deed ik dus over elk consult veel langer dan gedacht. Pfoe.., ik ging aan mezelf twijfelen of ik dit wel kon., maar goed, ik had nog een aantal weken om mezelf te verbeteren.

De andere dagen stond ik in Poste de Pambal, Meneer Sané (Hoofdverpleegkundige) en Aziz (dienstdoende verpleegkundige) namen mij op sleeptouw. Wauw, ik was onder de indruk, wat verrichtten zij een enorm fantastisch werk op zo een afgelegen plek. Ik was verbaasd van de ontwikkelde kennis van deze mannen, ik moet je eerlijk bekennen dat ze me vaak zelfs hebben verbeterd! Samen deden we de consulten, bevallingen en spoedjes die binnenkwamen, we vulden elkaar zo goed aan ondanks dat we niet dezelfde taal spraken, langzaam werden we een geoliede machine.

Ik zou nog 5 kantjes vol kunnen schrijven over al mijn ervaringen, en dat zal ik ook doen als jullie het leuk vinden om dit te lezen. Misschien was mijn bezoek een druppel op een gloeiende plaat, toch ben ik ervan overtuigd dat alle beetjes helpen. Ik heb zo enorm veel tranen gelaten van verdriet maar ook van intens geluk dat ik dit heb mogen meemaken

Ja., we kennen de grote stichtingen die in een mum van tijd geld ophalen met verschillende fundraisings, maar man wat heb ik een respect voor Stichting Petite Cobi. Is het niet met zelfgemaakte etuis, gebakken taarten of tweedehands verkochte kinderkleding waarmee zij kinderlevens redden. Ik heb het met eigen ogen mogen zien, werkelijk waar geen een cent gaat verloren en red werkelijk waar levens. Het rest mij om te zeggen, heel begrijpelijk dat opa zijn hart hier is verloren. Geen vaarwel maar tot ziens.

"Lange dagen, heel veel vragen
Ja of nee, het begint te dagen

Voel ik echt of zijn het gedachte

Iig meer dan ik verwachtte

Bang nooit meer te kunnen voelen
Enkel en alleen gericht op doelen

High hopes, elke dag
Niet gezien wat ik toen zag

Ik op twee, de rest gaat voor
Niet gek dat ik mezelf verloor

Uitgebrand, geblust, gedoofd
Langzaamaan van mezelf beroofd

Als ik niet denk is het er niet
Is het er wel, dan ik verschiet

Ik ben leeg maar ook zo vol
Uur tikt door, m'n hoofd op hol

Het gaat uit en dan weer aan
Besef me nu waar ik wil gaan

Zo zonde, die enorme druk
Mensenlevens, het maakt stuk

Diepe schaamte voor ons verhaal
Hier staat liefde pas echt centraal

Communicatie met handen en voeten
Wie je ook ziet, hij zal je groeten

Met knuffels en lachen vertel ik mijn verhaal
Een connectie en dat non-verbaal

Pak m'n hand en zeg maar niets
Niets betekent hier snel namelijk iets

Niet alleen leren maar ook veel voelen
Ja steeds beter snap ik wat ze bedoelen

Angst voor het missen na vertrek
Blijf ik denken aan dit gesprek

Niet alleen met mezelf maar ook met hen
Trek ik bij thuiskomst nog m'n pen

Blijft die kalmte blijft die rust
Raak ik niet opnieuw uitgeblust"

